

стената, около масата, двѣ медни жици и ги съединилъ така, че когато хлѣбарката се докосне до тѣхъ, веригата се затваря и животното изгаряло веднага. Но и това **трето изобретение** не се харесало на неговото началство, и билъ мъмренъ.

Следъ дълго скитане като телеграфистъ, вече 27 годишенъ, най-после щастieto на Едисонъ се усмихна, когато се намѣри уменъ човѣкъ, който веднага оцени способноститѣ му и го възнагради съ пари.

Веднажъ въ едно отъ най-оживенитѣ телеграфни дружества на Нью-Йоркъ, въ разгара на работния сезонъ, апаратътъ се развалилъ толкова много, че никой не можелъ да го поправи. Дружеството всѣка минута търпѣло грамадни загуби. Случайно се явява Едисонъ въ сжщата кантора, за да търси работа. Следъ като му отказватъ такава работа, на излизане го запитали, дали не би могълъ да поправи повредения апаратъ. Едисонъ се повърналъ, разгледалъ апарата и следъ половинъ часъ, апаратътъ билъ поправенъ и започналъ да работи. Оттука се започва славата и по-нататъшния успѣхъ на великия човѣкъ.

Едва стжпилъ на краката си, той скоро изнамира автоматическия **печатащъ телеграфенъ апаратъ**. Стариятъ до тогава телеграфъ бързо отстжпи мѣстото си на новия телеграфъ, изнамѣренъ отъ Едисона, толкова приличащъ на своя предшественикъ, колкото единъ юноша въ разцвѣта на силитѣ си прилича на грохналия старецъ.

По-рано телеграмитѣ се изпращаха по една жица и то въ една посока, а срещнитѣ телеграми трѣбваше да се изпращатъ по друга жица, или да